

Publicerad 2012-01-25 13:45 av Rolfsdotter

Dåtid

Mosebacke t/r (Hemlösa hjärtan)

Jag följde dig i stegen
utan att nå fram
du hade varit ren ett tag
jag hade precis klivit av
från åskådarplats skrev jag
någon form av poesi
om att aldrig falla tillbaka
om att aldrig bli riktigt fri
innan föreställningen var över
försvann vi åt varsitt håll
du med dina sånger,
en borttappad melodi
jag med en förlorad mening
utan en hållbar tanke att landa i...

sen ensamheten, som en obotbar sanning

kärlek är inte alltid nog, tak och väggar inte alltid en tröst
bortom botten, en oändlighet
horisonter av hunger,törst och svarta hål
inte får det plats, saknad och längtan...

hjärtat slår i otakt,allt är i rörelse

poesi, en melodi

det är ingen konst att falla...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rolfsdotter med Poeter.se id #21193 innehar upphovsrätten